

Benyomások egy székelyföldi “munkatábor” után

(2016. aug. 30. – szept. 7.)

Veronika és Margó osztanak meg néhány gondolatot a domokosi táborban szerzett élményeikről

“Első nap: egy lóerős szekér, második nap: két lóerős szekér, harmadik nap: kb. száz lóerős szekér, azaz egy traktor.” Talán ez a viccelődés, hogy hány lóból lesz egy traktor, ez ad a legjobb rálátást a táborban szerzett tapasztalatok kettőségéről.

Egyrészt ott a sok új élmény, új benyomás keltette meglepettség, az ámulat: a lovas szekerek, a nagyszerű étek, a sötét éjszakák csillaggal teli égboltja. Másrészt

ott vannak azok a pillanatok, amikor szembesültünk a ténnyel, hogy otthon Németországban, Ausztriában milyen kiváltságos életünk van. Ahogy a pityókaszedés utáni esti visszatekintésben egyikünkől kibukott: *“Mikor majd legközelebb veszem az áruházi pityókát, biztos emlékezni fogok a mai napra.”* Az utolsó nap pedig, fizikai erőnlétem határán szédelegve elnéztem, ahogy a helybeliek birkóztak a nagy farönkökkel, hogy biztosítsák a meleget néhány hónapra, s ehhez képest otthon mi csak bekapcsoljuk a fűtést.

Néha szegényérzetünk volt a keményen dolgozó helybeliek vendégszeretetét tapasztalva, akik még a mezőn is igazi lakomát készítettek nekünk, s a munka után csak úgy megleptek minket egy kis pálinkával vagy sörrrel. Nem mintha otthon mi csak lustálkodnánk, mégis annyival kényelmesebb életet élünk.

Elnéztük ezeknek az embereknek a táncát, igazi, fáról szedett gyümölcsöt ettünk, a kerti paradicsomnak sokkal valószínűbb íze volt mint a német áruházak kínálta paradicsomoknak. S néha csak a sejtés volt, hogy Domokoson van valami, ami lényegesen hiányzik a mi életünkben: egy bizonyos íze az életnek, a természetközelség, az, hogy örömtelibbek, nyitottabbak, befogadóbbak legyünk. Egyikünk vágyakozva sóhajtott fel, hogy milyen jó lenne hazavinni valamit a falubeliek nyitottságából, akik csak úgy szóba állnak az utcán egy másik emberrel, hisz talán épp a jól szervezett német infrastruktúra az, ami minket egymástól függetlenít, ezzel szemben Székelyföldön már csak a tájékozódás miatt is meg kell szólítani egy épp arra járó helybelit.

Az első napunk egy órás sétával kezdődött, azzal a felhívással, hogy csak sétáljunk, hogy szemléljük s ízezzük összehasonlítás nélkül. Mi pedig szemléltük a házak tetején levő kis keresztek, ízeztük az almafáról szakított almát. Azzal délután Kinga, egy fiatal kolozsvári német tanár ízelítőt adott nekünk magyar nyelvből, Margó és Piroska nővér bemutatták Székelyföld

történelmét illetve a Segítő Nővérek történetét, szerepét Domokoson. Vasárnap kivételével a tábori napok rendje ugyanaz volt: napindító ima, reggeli, kilenc óra körül indultunk az aznapi munkaadó, vendéglátó családdal közösen, s együtt dolgoztunk délutánig. Hazaérve volt minden nap egy kis szünet, majd vacsora, végül a visszatekintő ima, megosztás.

Napközben pedig jutott idő elgondolkodni a mi német-osztrák kiváltságainkon, és a kulturális különbségek megbeszélésre is volt lehetőség. Szerencsések voltunk, hogy ott voltak a tolmácsok (a nővérek, Kinga és Margó), akik nem csak a kimondott szavakat fordították le, hanem a kulturális nyelvezetet is.

Néha talán hajlottunk arra, hogy egy romantikus szemüvegen keresztül nézzük a helybeliek életét. De tapasztalható volt az élet kettőssége: a nekünk táncot tanító "Tenyeres-talpasok" örömteli tánca mellett voltak emberek, akik megosztották velünk életüknek a keserű történeteit is.

És hát jelen volt a Jóisten is. Ott volt velünk az imáinkban, a hegyen ünnepelt szentmisében, a napok aprócsak pillanataiban, néha csak nagyon diszkrétan, néha egész konkrétan megmutatkozva a természetben. Velünk volt a temető kertjében sétálva, az éjszakai csillagfényes eget szemlélve, ami szinte lehetetlen a mi fényes német városainkban.

S eközben mi történt a másik oldalon? Számomra (Margó) a tábor egy érintkezési pont volt, ahol a múltam s a jövőm konkrétan találkozott: székely leányzóként a székelyek és németek között egy angolul beszélő kommunikációs hid próbáltam lenni ☺ És egy nemzetközi szerzetesrend leendő novíciájaként igyekeztem eszköz lenni a Jóisten kezében, aki a különböző népek Istene.

Az első munkanapon álltam a mezőn, s elnéztem a két csoportot. Egyrészt ott volt az egyetem padjaiból érkező, a mezei munkában tapasztalatlan mégis lelkes német-osztrák csapat. Másik felől pedig az őket fogadó család, az ő egyszerű, munkás létük, benne

valami mély bölcsességgel a természethez kötöttség. Mi lehet a Jóisten szívevágya ezzel a két ennyire különböző csoporttal?

A tábor idején a német ajkúak (a német-osztrák egyetemisták, az őket kísérő Claudia Valk nővér és Benjamin Furthner jezsuita) sokat kérdeztek a székely mentalitásról, kultúráról, szokásokról, ami nekem lehetőséget adott arra, hogy egy másabb nézőpontból szemléljem a saját gyökereimet, örökségemet.

Az is érdekes felfedezés volt, hogy a "gondviselés" fogalma mennyire idegen a német egyetemisták számára, mennyire nincs kapcsolódási pont az ő hétköznapi életük és a szó között. Ezzel szemben a Domokoson megismert emberek nagyrésze az életében (a Kingáiban, az enyémben is) az, hogy a Jóisten gondoskodik róluk, mint egy bizonyosság konkrétan jelen volt. A legjobb magyarázat erre talán a pityókaszedő nap lenne. A rossz időjárás miatt, az idei évben nagyon gyenge volt a termés (az átlagos száz zsák pityóka helyett alig gyűlt össze húsz zsáknyi), mégis a szedés befejeztével a család már szántotta is fel a földet, előkészítve ezzel a jövő évi vetést. S ezen felül olyan ünnepi lakomával vendégeltek meg minket, hogy csak álltam szótlánul: adni, és nem számolni azzal, hogy az mennyibe kerül akkor is, mikor ilyen gyenge a termés.... *"Hisz majd a Gondviselés gondoskodik rólunk is."*

Azért is hálás vagyok, mert a tábor arra is lehetőség adott, hogy kicsit rálássak a különböző segítő nővéri küldetésekre: látva Piroska és Erika nővért, velük beszélgetve a mindennapi kihívásokról, megérintett az, ahogy ők próbálnak jelen lenni a helybeliek számára.

A németajkú nővérek (idén Claudia nővér, előző években Regina nővér) vágya, kezdeményezése, hogy jobban megismerjék, megtapasztalják a székelyföldi életvitelt igencsak meglepett.

A tábor végén pedig azt vettem észre, hogy több bizalommal megyek tovább. Lehet bízni abban, a Jóisten szeretete elvezet minket német, osztrák és székely embereket (jövőbeli noviciákat is) egy közös nyelv megtalálására. És így közösen tudunk tenni valami jót, valami többet.

Ha egy mondatban kéne összefoglaljam a tábort, akkor a rendi szabályzatunk 152. pontját választanám : *« Bár nagyon különböző látókörű emberek vagyunk, a kölcsönös bizalom légkörében megtanuljuk egymást megismerni és megérteni, és egymással beszélni. Hisszük, hogy minden megértésre irányuló törekvésünk a remény jele a világ számára. »*

Veronika Gräwe, Hadnagy Margó